

Trận Thử Lửa, Độ Sức Đầu Tiên Của Tù Cải Tạo Với Cộng Sản Trong Tù ngục

Kính Quý Vị,

Có 30/4 mới có “Tù Cải Tạo”. Có “Tù Cải Tạo” mới có H.O. Hôm nay, qua 49 năm lưu lạc xứ người; H.O. 26 Lê Anh Thượng (Hoàng Mai Nhất) xin gửi đến Quý Vị bài viết về sự chiến đấu của tù cải tạo (anh em QCC /VNCH) trong tù ngục cs:

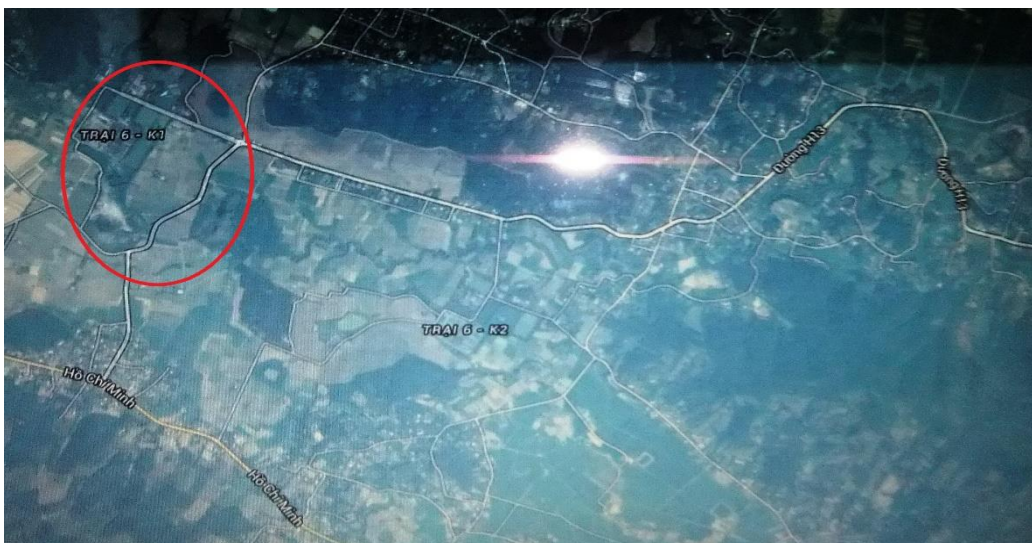
*“ Xích xiềng cầm giữ xác thân
Hùng anh tráng khí trong anh vẫn còn
Nguyện lòng không để xói mòn
Ngục tù cũng thể chiến trường năm xưa*

*.....
Cuộc chiến đấu vẫn còn đang tiếp diễn “
(thơ Hoàng Mai Nhất)*

*Thân kính
Hoàng Mai Nhất*

(Trích Đoạn Ký Từ “Cuộc Chiến Đấu Vẫn Còn Đang Tiếp Diễn”)

Khi Trung Cộng bắt đầu tấn công vùng Biên Giới phía Bắc của Cộng Sản Việt Nam, chúng vội vàng đưa Tù Cải Tạo rời khỏi các trại tù trong vùng rừng núi Hoàng Liên Sơn về từng trại tù một, gần vùng đồng bằng châu thổ sông Hồng. Và trại cuối cùng trong cuộc di dời này mà chúng tôi được đưa về là Trại 6, Xã Thanh Chương, Nghệ Tĩnh.

Trại 6, xã Thanh chương, Nghệ Tĩnh trong vòng tròn đỏ

(hình c/h Nguyễn Thanh Vân cung cấp)

Ngày đầu tiên lao động ở trại mới này, chúng bắt chúng tôi phải dọn sạch một ngọn đồi trọc và sau đó, mỗi người phải đào 70 hay 80 cái hố (*không nhớ rõ*); mỗi hố: bề dài, ngang khoảng 6 tấc; độ sâu khoảng 8 tấc trong một ngày. Muốn vậy, trước hết phải dọn sạch đồi và bứng tất cả gốc rễ cây lớn nhỏ. Sau đó đi gom cỏ rác bỏ xuống hố ủ làm phân bón để trồng Sắn tức là cây Khoai Mì theo cách gọi trong Nam. Đối với anh em mình, nói là chuyện của nó, còn làm hay không là chuyện của anh em mình. Vì vậy sau khi chúng chỉ trở xong anh em lẳng lặng đi làm, nhưng khoảng mười, mười lăm phút sau; tất cả đều chống cuốc xẻng, dao rựa và dừng tay lại không làm nữa khi có một tiếng nói rất khê, chỉ vừa đủ để anh em nghe: *“đừng làm nữa anh em, chúng bắt mình lao động nặng như vậy là có ý định giết chết anh em mình đó”*.

Điều này cũng không có gì là lạ, vì phần lớn anh em trong *“đội đào hố sắn”**, vốn dĩ đã từng cùng nhau sống chết, chia sẻ những khổ đau hận nhục trong kiếp tù đày, qua không biết bao nhiêu trại tù trong Nam cho đến khi ra ngoài Bắc đến giờ nên, chỉ cần một người lên tiếng là anh em hiểu ngay. Thế là, tất cả đều hưởng ứng mà không hề thắc mắc. Và kể một khi mà tất cả đã nhập cuộc rồi thì điều đi cho tới cùng không chút ngập ngừng sợ hãi; bởi vì, dù có chống hay không chống thì chúng nào có tha hay để yên cho đâu. Bằng mọi cách, chúng phải hủy diệt, đày đọa, giết chết chúng ta một cách lần mòn đau đớn mới thôi. Điều này được thể hiện rõ qua việc

chúng cho ăn uống thiếu thốn và không bổ dưỡng vì toàn là thứ thiu mốc, khô cứng cộng với lao động nặng nhọc và khùng bố tinh thần bằng các hình thức học tập chính trị, kèm theo là phê bình, kiểm điểm lẫn nhau; đã vậy còn nhất anh em Quân Cán Chính Việt Nam Cộng Hòa trong rừng sâu, nước độc; dưới những thung lũng sâu trong dãy núi Hoàng Liên Sơn, giáp biên giới Lào, Trung Cộng. Thế nhưng, tất cả những âm mưu thâm độc này, anh em mình điều hiểu và đã biết nên chúng đành thất bại, không làm gì được anh em mình.

Vì khi đi lao động trong những vùng rừng núi ở Hoàng Liên Sơn, anh em đã có dịp gặp và nói chuyện với những người dân sinh sống nơi đây (*dĩ nhiên là gặp trog lén lút và phải canh chừng chúng nó*). Họ vốn dĩ là những người dân trước đây sống trong các thành phố lớn như Hà Nội Hải Phòng, Nam Định...Sau khi về tiếp thu Hà Nội, cộng sản bắt đầu áp đặt chủ thuyết cộng sản vô thần lên toàn miền Bắc; cả gia đình họ phải khăn gói lên đây sống một cuộc đời mà chúng gọi là vẻ vang với câu khẩu hiệu tuyên truyền đầy kịch tính: *“lao động là vinh quang! Là không ăn bám xã hội”*. Đến nay là đã qua đời thứ hai sau khi cha mẹ họ mất, họ hoàn toàn không biết phở xá là gì; đất nước hiện giờ ra sao; nhưng chắc chắn có một điều họ biết rõ là: *“đến đời cháu con của họ thì cũng vậy thôi, cũng sẽ chết già ở nơi đây. Ít nhất cũng phải trải qua năm đời, mới có chút hy vọng được chúng tin mà hơi ngóc đầu lên được. Mà nếu tới đó thì con cháu họ cũng không cần biết đến họ là ai đâu”*.

Đói lắm...khổ lắm! Không sao kể xiết, lúc nào cũng bị đày theo dõi; đừng tưởng lên đây ở với rừng núi là sẽ được yên thân; được sống thoải mái đâu. Các anh rồi cũng vậy thôi; nếu không chết già ở nơi đây thì cũng không có ngày về đâu. Mà các anh cũng không đi thoát (ý nói trốn trại) được đâu”. Tất cả những điều này không phải chỉ qua một lần được nghe, được biết mà phải trải qua nhiều lần gặp gỡ, tiếp xúc.

Và những điều này cũng đã được chính những tên cán bộ quản giáo (*Liên Trại 1*) ở Hoàng Liên Sơn đã nói thẳng vào mặt chúng tôi khi vừa tới đây: *“các anh đừng tưởng các anh sẽ được tha về đâu!”*. Và chúng đã có kế hoạch để đưa hết gia đình “tù chính trị miền Nam” ra giam lỏng trong vùng rừng núi Hoàng Liên Sơn này; để biến tất cả trở thành những tên nô

lệ không công, sống căm lạng như những người của Hà Nội 36 phố phường ngày xưa sau năm 1954; và điều này thì chỉ còn là thời gian. Nhưng rất may cho anh em tù chúng tôi là chúng đã không thực hiện được âm mưu thâm độc này, nhờ vào sự đấu tranh của bà con hải ngoại cộng với sự giúp đỡ của những người Mỹ có lương tri nên Chính Phủ Hoa Kỳ đã kịp thời can thiệp mà tất cả anh em Tù Chính Trị mới được giải thoát. Đúng là: "*Người tính không bằng Trời tính*" và "*Trời không phụ Người ngay bao giờ*". Lời xưa không bao giờ sai trật.

Trong đội lúc đó, cũng có một số anh em vốn dĩ ở trại khác hay đội khác được nhập chung vào đội mới với chúng tôi nên còn phân vân, ngập ngừng nhưng sau đó; khi thấy tất cả anh em chúng tôi đều một lòng nên các anh em đó đều ngừng tay và nhập cuộc. Hai tên bò vàng vác súng đứng canh chúng tôi lao động, rất lấy làm ngạc nhiên vì cứ tưởng chúng tôi mệt nên nghỉ tay giây lát; nhưng sau đó, chờ hoài mà vẫn không thấy chúng tôi lao động trở lại. Chúng lấy làm tức giận và bắt đầu sừng sộ, chĩa súng vào chúng tôi và nạt nộ: "*tại sao các anh không nằm. Các anh muốn chống đối à! Các anh có nằm hay không?*". Mặc cho chúng nạt nộ nói gì kệ nó, anh em chúng tôi vẫn thản nhiên không làm theo lệnh của nó; đã vậy còn lớp ngồi, lớp đứng vừa nói chuyện, vừa nhìn hai tên vệ binh bò vàng. Thậm chí, có một số anh em còn lấy thuốc Lào ra vắn và chuyền tay nhau hút, theo cái kiểu phê sượng đời tù, không thèm lý gì đến chúng; coi chúng (*mấy tên công an bò vàng*) không ra gì.

Thấy lời nói của mình vẫn không làm cho chúng tôi sợ hãi mà đứng lên đi làm lại. Chúng bèn lên đạn, chĩa súng thẳng vào anh em mình và buông lời hăm dọa: "*các anh không nằm nà chúng tôi bắn các anh ngay. Các anh có nằm hay không?*". Thấy chúng lên đạn, chĩa súng hăm dọa đòi bắn, anh em lấy làm tức giận bèn cùng nhau đứng dậy và cầm lấy dụng cụ lao động có sẵn trong tay mình, cùng giơ lên trong tư thế sẵn sàng sống chết với chúng. Lúc đó, có một số anh em hơi yếu... tinh thần, nhóm dậy tính đi làm lại; rất may và kịp thời có một tiếng nói rất khỏe buông ra: "*đừng sợ anh em, bọn chúng chỉ có mỗi thẳng một viên đạn để bắn báo động mà thôi*".

Vì lời nói vang lên ngay sau lưng nên tôi quay lại xem ai đã nói, thì thấy anh Lợi * đang đứng sau lưng tôi, đang nhìn tôi, miệng anh như hơi mỉm cười. Tôi biết chắc lời nói này là của anh, kể cả câu nói hồi nãy lúc bắt đầu nhập cuộc cũng là của anh và tôi thảm cảm phục anh. Có lẽ nhờ lời nói này và vì thấy tất cả anh em lúc đó đều sẵn sàng chiến đấu sống chết với chúng nên số ít anh em có vẻ sợ hãi đã lấy lại tinh thần và cùng một lòng với chúng tôi.

Nhận thấy chúng tôi vẫn không sợ hãi, chúng lấy làm tức giận và không biết làm gì hơn là hét to lên gọi anh Đội Trưởng của chúng tôi: "*anh Đội Trưởng đâu? Anh dám để cho anh em chống đối Trại, không chịu nao động phải không? Anh có muốn chết hay không?!*" Rất tiếc là tôi không nhớ tên anh Đội Trưởng đội trồng Sắn đầu tiên ở trại 6 Nghệ Tĩnh này. Nhưng theo như lời anh Sĩ Hồng Xuân, Thiếu Tá Trưởng Trại Giam Tù Phiến Cộng ở Pleiku trước 1975, thì Đội Trưởng lúc đó là Thiếu Tá Lê Khoát (?). Anh Xuân hiện đang sống ở Westminster, Nam Cali cùng người vợ sau sao khi anh đi tù về.

Anh Đội Trưởng bước ra và nói: "*cán bộ gọi tôi!*". Tên bò vàng vệ binh chĩa mũi súng qua phía anh và tra hỏi anh; đại khái là tại sao anh dám để cho đội nghỉ tay không làm

việc và quy chụp cho anh cái tội là cầm đầu tù chống đối trại. Rất tiếc vì sự việc xảy ra đã lâu quá rồi, nên tôi không thể nhớ hết từng câu đối đáp giữa anh đội trưởng và bọn chúng; nhưng sau đó, khi anh đội trưởng lập lại câu kết tội của chúng với anh em thì tất cả đều đồng thanh trả lời theo cái kiểu lấp lửng, gài thế, bắt chẹt bọn chúng “chúng tôi không có chống đối trại, cũng như không phải không muốn lao động; nhưng trồng Sắn thì chỉ cần cuốc nhẹ một lỗ và bỏ hom Sắn xuống là Sắn sẽ mọc lên ngay, đâu cần gì phải đào hố sâu gần cả thước và lại còn giao chỉ tiêu cao như vậy thì làm sao chúng tôi làm nổi. Đây rõ ràng là trại muốn giết chết chúng tôi bằng hình thức lao động cực nhọc như thế này, nên chúng tôi không làm”.

Tội nghiệp cho hai tên bò vàng, chúng làm sao đủ trình độ để đối đầu, đấu lý với anh em mình; nên khi bị chúng tôi dùng lý lẽ trấn áp thì chúng đứng nghệt mặt ra và quay qua ngó lẫn nhau. Sau đó một thằng áng chừng có thâm niên tuổi lính tức tuổi đảng hơn nên lên tiếng: *“đây là nệnh của trại, các anh phải nao động ngay, nếu không chúng tôi nổ súng đấy”*. Thấy thái độ ngập ngừng của chúng như vậy, anh em biết ngay là chúng đang bối rối và lo sợ không biết phải đối phó ra sao. Có lẽ vì đây là lần đầu tiên trong đời “cai tù” và chắc cũng là lần đầu tiên ở Trại 6 này, lại xảy ra chuyện tù không thèm nghe lệnh, kể cả lời nạt nộ, chĩa súng hăm dọa đòi bắn của chúng. Điều đó cho thấy, những gì mình tính toán, suy luận là đúng; cho nên anh em bèn lần tới bằng cách bồi thêm một đòn cân não nữa: *“trại nói là cho chúng tôi đi học tập cải tạo là để cho chúng tôi biết lao động để sau này về nuôi sống vợ con, thế mà giờ lại bắt chúng tôi phải lao động nặng nhọc như vậy là có ý muốn giết chết chúng tôi; như vậy là lườm gạt cho nên chúng tôi không làm. Chừng nào trại cho bỏ chỉ tiêu này thì chúng tôi mới làm.”*

Đến nước này thì chúng chỉ còn một cách là phải nổ súng, nhưng không phải nhắm vào anh em mình mà là bắn chỉ thiên để báo động. Và khi tiếng súng báo động vang lên, thì không biết chúng ở đâu mà túa ra như Ong vỡ tổ; không biết cơ mang nào là bò vàng (*dĩ nhiên là đực, cái có đũ*). Đứa có súng xách súng, đứa không có súng thì cầm gậy gộc, dao, rựa; thậm chí có đứa không kịp mặc áo, xỏ quần dài cũng chạy đại ra với mình trần hoặc áo thun hay chỉ mỗi có cái quần xà lỏn; cũng chạy túa ra. Đã vậy, còn thêm đám du kích và dân quân địa phương nữa chứ, cũng nháo nhào chạy ra với cào, cuốc, dao rựa, gậy gộc. Nghĩa là khi nghe súng nổ là tất cả bọn chúng, dù đang làm gì, ở đâu; đều phải chạy túa ra về phía có tiếng súng nổ để yểm trợ cho trại. Nhờ vậy, chúng tôi mới thấy rõ được sự tổ chức chặt chẽ và hệ thống an ninh nhân dân mà chúng đã thiết lập được sau khi chiếm miền Bắc như thế nào. Hèn chi người dân miền Bắc đã phải cúi đầu nghe lệnh chúng mà không hề dám có bất cứ một sự phản kháng, chống đối nào hết và bất cứ anh em nào trốn trại cũng đều bị bắt lại hết.

Chúng tôi vẫn đứng yên trong tư thế sẵn sàng chiến đấu trên ngọn đồi thấp, đồng giữ một vẻ im lặng, bình tĩnh; không có bất kỳ một biểu hiện nào tỏ ra nao núng, sợ hãi. Tất cả đứng yên như những tượng đồng hiên ngang, hùng dũng như những thiên thần nhìn xuống phía dưới rừng người đang bủa vây, bọc kín chân đồi: vòng trong cùng sát chân đồi, đối diện trực tiếp với anh em tù cải tạo là bọn công an bò vàng, kế tiếp là du kích và ngoài cùng là dân quân địa phương với sắc mặt đầy sát khí; chỉ chực chờ giết chết ngay lập tức những tên tù cải tạo dám coi thường, nổi loạn chống đối chúng.

Sau khi thể trận bủa vây đã xong, lúc này tên quản giáo đội cũng vừa ra tới. Sau khi nắm bắt tình hình xong thì hắn bèn giở giọng vừa dụ dỗ lường gạt, vừa dọa chúng tôi: *"các anh đã vi phạm nội quy trại khi chống đối không chịu náo động. Tuy nhiên, trại cũng như cách mạng luôn luôn khoan hồng và tạo điều kiện cho các anh cải tạo tốt, học tập tốt để sớm về với gia đình; bây giờ các anh hãy náo động trở ngại ngay"*.

Giọng lưỡi chúng nó, anh em mình biết quá rõ, cho nên nó nói gì kệ nó, không ai thèm nhúc nhích. Thấy vậy, tên quản giáo bèn đổi chiêu thức: *"trại sẽ xét nại chỉ tiêu và có hướng giải quyết sau. Bây giờ các anh hãy náo động trở ngại ngay"*. Anh em vẫn không nhúc nhích, coi thường chúng... dĩ nhiên. Tức lắm nhưng nó cố dần xuống và buông lời dụ dỗ: *"tôi biết có một số anh không muốn chống đối trại, chỉ muốn náo động; vậy ai muốn náo động thì bước ra khỏi hàng và đứng ở phía này, theo hướng tay hắn chỉ; trại sẽ khoan hồng không trừng phạt; còn ai ngoan cố cứ chống đối, trại sẽ có biện pháp trừng trị đích đáng"*. Vẫn không một ai bước ra theo lời dụ dỗ của tên quản giáo để tìm sự an nhàn, phản bội lại anh em (mặc dù hắn nói đi nói lại nhiều lần). Không biết làm sao hơn, tên quản giáo quay lưng đi vào nhà Lô (là một căn nhà tranh, vách đất được cất lên tại khu vực lao động để bọn bò vàng nghỉ ngơi hay tránh mưa nắng khi dẫn tù đi lao động) và không quên kêu một tên vệ binh dẫn anh đội trưởng vào nhà Lô.

Lúc này đám du kích, dân quân địa phương đều đã rút đi vì không thấy có gì xảy ra hết. Anh em mình thì vẫn đứng trên đồi trong tư thế chiến đấu, còn bọn công an vẫn bao vây ở dưới đồi với họng súng hướng chĩa lên đồi về phía chúng tôi. Đồi bên ghìm nhau thật lâu, không bên nào nhúc nhích hay có động thái gì hết; chỉ có vài tên bò vàng chạy tới chạy lui từ chỗ ngọn đồi về trại và ngược lại. Có lẽ đây là mấy tên liên lạc viên chạy tới lui để báo cáo tình hình cho ban chỉ huy trại. Sau này, nghe nói lại (qua nguồn tin rỉ tai ở trong trại) là ngày chúng tôi chống đối, tên trại trưởng đã đi Tỉnh hay Hà Nội họp; chớ không là chúng tôi đã lãnh đủ hậu quả rồi. Anh em chỉ cười thầm, vì biết nếu có đúng như vậy thì chỉ là tên Trại Trưởng cho phao tin để đỡ mắt mặt mà thôi.

Không biết chúng đã nói gì, làm gì với anh Đội Trưởng ở trong nhà Lô; nhưng một lát sau, anh Đội Trưởng đi ra, kèm sát phía sau là một tên bò vàng chĩa súng sau lưng anh và cả hai đi thẳng đến ngọn đồi chỗ anh em tù vẫn còn đứng trong tư thế đấu tranh. Anh Đội Trưởng cho anh em biết: *"cán bộ quản giáo và trại muốn gặp đại diện của Đội trong nhà Lô; vậy anh em hãy cử ra người đại diện..."* Thời gian trôi qua quá lâu rồi nên tôi không còn nhớ được tên hai anh được cử ra làm đại diện cho anh em để đi gặp chúng.

Mặt trời lúc này đã lên đến đỉnh đầu và cái nắng nóng như dội lửa xuống ngọn đồi trại không có lấy một tàng cây làm bóng mát (nhưng cho dù có bóng mát đi nữa, chúng cũng đâu có để cho tù được vào đó núp tránh nắng; chỗ đó là để cho bọn chúng, bọn công an coi tù). Điều này đã khiến cho anh em bắt đầu thấy mệt, đói và khát; đã vậy, khi thấy các đội xung quanh đã bắt đầu thu quân về trại để ăn trưa thì cái đói, khát, mệt lại càng tăng dần thêm lên; tuy nhiên anh em vẫn không vì vậy mà có bất kỳ một thái độ nào tỏ ra nao núng, sợ hãi. Vấn đề mà anh em lo lắng nhất chính là sự an nguy của hai anh đại diện cho anh em đi vào trong nhà Lô, gần giống như là đi vào hang cọp đã lâu rồi mà vẫn không thấy trở ra. Không biết các anh hiện giờ như thế

nào,có bị chúng lợi dụng cơ hội này để đánh đập,khủng bố gì hay không?!Chắc chắn là không,vì nếu có thì đã nghe tiếng thét đau đớn của các anh rồi;vậy chúng giữ các anh để làm gì? Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau và dự định bàn biện pháp đối phó thì một tên bò vàng đi ra và nói rằng: “Trại đồng ý giảm chỉ tiêu,các anh hãy nao động trở nại”.

Đúng là cái lũ ngu đần và xảo hoạt. Chúng cứ nghĩ là anh em mình không biết gì về chúng nên mới nói như vậy hòng lừa chúng tôi. Thế là tất cả anh em đều đồng thanh lên tiếng: ” *không lao động gì hết! Muốn gì thì phải thả người của chúng tôi ra đã.*” Thấy phản ứng của chúng tôi như vậy, tên bò vàng vội vả trở vô nhà Lô và rồi không thấy trở ra nữa, mà hai anh đại diện cũng không thấy tăm hơi. Chúng tôi bèn hòa nhau lên tiếng: “*thả người của chúng tôi ra. Không được giữ người. Chúng tôi không chống đối, chúng tôi chỉ yêu cầu bỏ kiểu lao động phi lý này thôi*”.

Mặc cho chúng tôi la hét,chúng vẫn im lặng và cũng không thả hai anh em đại diện chúng tôi ra.Bọn công an bò vàng bao vây chúng tôi ở phía dưới, vẫn trong tư thế sẵn sàng nổ súng nhập cuộc để tiêu diệt chúng tôi, nếu chúng tôi manh động; nhưng anh em chúng tôi vẫn không hề lo sợ, bởi vì, nếu sợ thì chúng tôi đã không chống đối; nhất là đối đầu với bọn cai tù công an cộng sản ngay tại hang ổ của chúng, vùng Thanh Nghệ Tĩnh. Đồi bên cứ dần co qua lại như vậy thật lâu, rốt cuộc rồi thì hai anh đại diện cũng được thả ra. Và rồi, khi trời bắt đầu tối dần, chúng đành phải cho chúng tôi về trại để vào buồng giam lại vì dù sao như vậy thì vẫn chắc ăn hơn.

Qua cuộc chống đối lần này, đã cho chúng tôi thấy rõ cái yếu điểm chính của bọn chúng là rất sợ sự đoàn kết một lòng của anh em mình (*những Quân Cán Chính miền Nam Việt Nam Cộng Hòa*) mà chúng định tiêu diệt qua cái danh xưng mỹ miều là “*tập trung học tập cải tạo*” và nhất là sự tính toán chính xác, đánh trúng tâm lý của chúng làm chúng cứng họng không còn khoác lác diễn tuồng nhân đạo hòng lường gạt anh em mình nữa; để rồi bắt buộc chúng phải chấp nhận yêu sách của anh em mình.

Chiến thắng này chỉ là bước khởi đầu cho những chiến thắng kế tiếp sẽ được ghi lại chi tiết như là: *làm thế nào Đội 15 Đập Đá Lò Vôi gắn lon “Thượng Sĩ” cho tên quản giáo Đội 15 Đập Đá này và còn nhiều...nhiều nữa, những cách đánh đẹp của anh em mình...Tất cả sẽ được trình bày đầy đủ trong cuốn “Đoạn Ký Tù” sẽ ra mắt trongngaymai.*

Hoàng Mai Nhất
H.O. 26 Lê Anh Thượng

CHUYỆN CHƯA HỀ ĐƯỢC BIẾT HAY NGHE NÓI ĐẾN TRONG NGỰC TÙ CỘNG SẢN

Sau vụ chống đối này, anh em chúng tôi bị gom lại thành “Đội 15 Đập Đá Lò Vôi”; để rồi, lần lượt từng bước một phá vỡ âm mưu tiêu diệt anh em mình của chúng và đánh gục chúng ngay tại trại giam có tiếng “*hắc ám*” nhất; đó là Trại 6, Nghệ Tĩnh.

Chúng vội vàng gom chúng tôi lại để thành lập Đội 15 Đập Đá Lò Vôi, như:Nguyễn

Thanh Vân(BB),Nguyễn Thiện Nhượng (KQ), Nguyễn Đức Lợi (HQ), Nguyễn Thanh Liêm (P7, có em gái là vợ của một ông anh bà con với tôi,dân HQ), Tạ Văn Thành(Giáo chức biệt phái),LêTuấn(ĐPQ), Lê Anh Thượng (P2 TKGĐ), NguyễnThượngDực (BB, nhà thơ Đại Lãn, dân Hòa Hưng với tôi),Dương Văn Chương (Sĩ Quan Báo Chí), Nguyễn Ngọc Minh (P7, dân Hòa Hưng với tôi), Lâm Ngọc Chiêu (cựu CT Hội LLDB Nam Cali),Giáo Sư VạnVật Nguyễn Văn Trọng (với một trại nuôi chim Cút thành công ở Gò Vấp khi đi tù về); Đặng Mậu Vinh (BB, Vinh nhỏ hay Vinh Mậu Ngò để phân biệt với Vinh lớn BKD),Hoàng Thế Việt (QBKQ),Nguyễn Văn Vinh(81 BKD, Vinh lớn);nhóm Cao Đài gồm:Kính, Lương, Trường, Nguyễn Văn To, Nguyễn Văn Tính (BĐQ, có biệt danh Tính chuột vì nhỏ con, cũng dân Hòa Hưng; tù về sống ở Bàn Cờ), Lê Minh Phát (Phát Em,Cao Đài;nhà ở Gò Vấp để dễ phân biệt với Nguyễn Văn Phát, dân CG ở Trương Minh Giảng; có lúc làm đội trưởng Đội 15 đập đá); Phan Huy Bách (KQ, con TT Phan Huy Quát; đi trại nào cũng làm đội trưởng).

Có thêm một số anh em ở các đội khác tăng cường cho đủ số 40 tù ở một đội như: Phó Đức Thành (BB), Nguyễn Nhự (CTCT), Ngô Thanh Tùng (BĐQ tù binh năm 1973, hình như trong trận Tổng Lê Chân), T/TSử Hồng Xuân (Trưởng Trại Giam tù Phiến Cộng ở Pleiku), T/T Lê Văn Trước (P7, em vợ B/S Chiêu, Giám Đốc B/V Chợ Quán), T/T Nguyễn Công Luận (Giám Đốc Nha Chiêu Hồi), T/T Đinh Thành Tiên nhà thơ Tô Thùy Yên), T/T Hiền (K20 ?VB), Tr/T Nguyễn Phú Thọ*, người hùng Baston, (K16 VB, em cố Tr/T Robert lửa Nguyễn Xuân Phúc TQLC,K16 VB),

Đang là đội trưởng đội 15 đđlv. và một số các anh Xã Trưởng miền Tây như: Sáu, Đăng, Hòa, Tín cộng thêm một số các anh mà tôi không nhớ tên.

Toàn cảnh trại 6 Nghệ Tĩnh đầy đủ chi tiết (hình c/h Nguyễn thanh Vân cung cấp)

Mục đích chúng lập Đội 15 ĐĐLV là để đày đọa chúng tôi và đồng thời để dễ kiểm soát chúng tôi,vì bãi đá là một ngọn núi đá nằm chéch phía sau trại 6 trên con đường

đi lại của dân chúng quanh đó và đội tuần tra trại thường xuyên qua lại kiểm soát tù; cộng thêm một vọng gác canh tù ở góc giáp hai đầu tường rào trại giam phía trái sau trại nhìn về ngọn núi đá. Như vậy thì nhất cử nhất động của anh em tù chúng tôi không bao giờ thoát được sự theo dõi của chúng. Thế nhưng anh em đã từng bước

một phá vỡ kế hoạch đầy ải kiểm soát anhem mình của bọn chúng và đồng thời còn không chế bọn chúng, bắt chúng phải theo ý mình.

Ngày đầu tiên ra đập đá, chúng chia đội làm bốn tổ:

-- **Tổ 1:** phụ trách đập đá núi cho nhỏ ra để bỏ vô lò nấu thành “vôi”. Quân số Tổ 1 nhiều hơn các tổ khác vì công việc này nặng nhọc và nguy hiểm nhất. Tổ 1 chia làm 4 toán: toán đập đá, toán khiêng đá, toán chất đá, luân phiên thay đổi cho nhau.

-- **Tổ 2:** phụ trách đóng những bánh “than” như ở những lò làm gạch để bỏ vô lò, cứ một lớp đá là một lớp than.

-- **Tổ 3:** đẩy xe cút kích ra bãi đá lấy đá đẩy về bỏ vô lò để nấu thành vôi, lấy than để bỏ vô lò và trong coi lửa trên lò không bao giờ cho tắt.

-- **Tổ 4:** phụ trách móc “Vôi” ở phía dưới lò ra ngoài và đẩy vô kho chứa. Tổ này ít nhất, chỉ khoảng 4 người.

Chỉ tiêu giao cho Tổ 1 Đập Đá: mỗi đầu người trong một ngày phải hoàn thành một thước vuông khối đá, tức là chiều cao, chiều dài, chiều ngang của khối đá phải đúng một thước.

Đá đập ra đâu phải miếng nào cũng lớn, dài, to đều nhau... thường thì bẻ nhỏ ra thì làm sao có thể chất thành một thước khối trong một ngày cho một người được. Đã vậy, nếu không biết cách đập đá là phải lấy chân chận trên cục đá trước rồi mới đập, để tránh búa khi đập bị trượt sẽ nện vô chân, dập xương hay gãy chân dễ như chơi.

Sự chận đá bằng chân này, còn là để tránh miếng đá bắn đui mắt (*đã có một vài anh bị miếng đá bắn vào mí mắt, chớ không là bị đui rồi*). Đã vậy, cạnh của miếng đá lại rất bén, bén hơn dao cạo râu nên dễ bị thương do bị cạnh bén của mảnh đá cắt thịt, da gây nhiễm trùng. Trong đời tù tội không có thuốc, xà bông để rửa vết thương thì khổ lắm lắm...

*Tôi là nạn nhân của việc bị mép đá bén làm bị thương mà đến giờ qua 20 năm ở Mỹ, B/S Mỹ cũng không chữa dứt được:

BỆNH

Ý chí còn nhưng xác thân gàn nát...

68 tuổi! Đòi gọi lão ông chưa?

.....

_ *con đau nhức * dòn dập đến rồi đi*

*móng tay hư thối * buốt đêm ngày*
(thơ Hoàng Mai Nhất)

* con đau nhức / móng tay hư thối: ngón tay bị tảng đá đè khi chát đá cát nhà lâu, chẳng may đá xấp xuống, đè bẹp ngón tay. Giữt mình, giật tay ra, ngón tay trở của bàn tay trái mất đi móng tay và thịt; nhờ còn chút thịt mỏng nếu không là lòi xương ra rồi. Không có thuốc ngừa nhiễm trùng, mà chiều về phải tắm nước ao tù chứa đầy vi trùng do dùng phân tù pha nước tưới thẳng lên rau cải trồng, chảy xuống hồ.

Anh em tù đập đá làm vôi, mỗi chiều trước khi vô trại, đều phải tắm; nếu không sẽ bị ngứa và lở loét. Do đó, ngón tay của tôi đã bị nhiễm trùng nặng. Móng tay bị biến dạng, sưng đỏ và rỉ nước vàng hôi thối; còn làm nhức thốn ở trong xương như có con gì bò rất là khó chịu đến không ngủ được. Ở Mỹ hơn 20 mươi năm, uống trụ sinh liên tục mà không hết. Có trụ sinh thì móng tay mọc trở lại bình thường, hết trụ sinh thì móng tay tái phát bệnh trở lại như cũ. Bác sĩ Mỹ chê rồi, không chữa được, chỉ trị dứt được sưng rỉ nước vàng mà thôi.

Anh em biết ngay là nó muốn hành hạ đày đọa mình để trả thù việc nổi loạn mấy ngày trước làm náo loạn, chấn động cả Trại 6 và tin nổi loạn này đã lan truyền gây ảnh hưởng đến các trại khác gần đó, nên nó rất tức giận và quyết tìm cách triệt hạ mình. Vì biết vậy nên anh em cứ tà tà làm cho lấy có. Hai tên công an canh tù và tên cán bộ quản giáo tên Lý tức lắm mà không làm gì được anh em mình hết. Nó nạt nộ hăm dọa thì anh em nói rằng: “việc làm này nặng nhọc lại mới quá nên không quen, chỉ tiêu giao quá cao nên không sao hoàn thành được; yêu cầu Trại giảm chỉ tiêu xuống”. Và rồi anh em bắt đầu tiến hành cuộc phản đối chống lại chỉ tiêu trời ơi đất hỡi này của nó, theo từng bước một...

Tên cán bộ **Lý** mặt non choẹt (quản giáo đội 15 chúng tôi, cấp bậc Hạ Sĩ) thì vẫn luôn hùng hổ nạt nộ, hăm dọa anh em đủ điều nên anh em đặt cho nó cái tên là cán bộ “**nhí**”; điều này làm nó càng điên tiết lên nhưng vẫn không làm anh em sợ hãi mà thay đổi cách làm. Dằng co như vậy đâu cũng gần tháng trời, Trại bèn cho thay tên Nhí bằng một cán bộ khác tên Điền về làm quản giáo Đội 15 Đập Đá.

Lúc này anh em đã chán với trò dằng co qua lại này nên một hôm, không biết anh em nào đã nghĩ ra sáng kiến tuyệt vời là: khiêng đá đã có sẵn từ trước đang chát đông ở bãi đá, đem sang chỗ mới sau khi đã dọn dẹp phát quang sạch và xóa dấu vết của bãi đá cũ, không cho thấy có dấu di chuyển đá ở đó. Đá đó được anh em khiêng (cứ hai người khiêng một miếng đá) đem chắt chùng lên chỗ mới, là nơi sẽ báo cáo chỉ tiêu Đội chúng tôi làm ra trong ngày.

Cứ dựng đứng bốn phiến đá lại, bọc chung quanh sao cho đúng kích cỡ một thước vuông như chỉ tiêu chúng đặt ra; còn ở bên trong trống thì đi lượm đủ thứ đá lớn, lớn vừa, nhỏ lòn hòn liệng vào trong cho nó đầy kín (không kín cũng không sao vì bốn mặt và bên trên đã lấp kín rồi). Anh em đã đặt cho cách sáng

tạo này một cái tên nghe đầy vẻ văn minh hiện đại của Tư Bản Dẫy Chết (từ cs gọi chế độ miền Nam khi chiếm được Saigon) là: **“cát nhà lâu”**.

Với cách sáng tạo mới này, anh em cứ thoải mái nghỉ ngơi, hút thuốc tán gẫu, đi bắt cóc nhái dưới các gộp đá hay kiếm rau cải để lấp đầy cái bao tử đang đói meo réo sùng sục trong bụng. Và rồi đợi đúng giờ hoàng đạo là anh em theo tiếng hô của anh đội trưởng, nhào vào khiêng đá từ bãi củ qua bãi mới để cát nhà lâu... chỉ trong thời gian ngắn, nhà lâu cát xong; anh đội trưởng chỉ việc đi báo cáo cho tên quản giáo đi ra kiểm tra đặng cho đội về trại nghỉ.

Đọc đến đây chắc ai cũng sẽ thắc mắc là còn hai tên công an coi tù thì sao? Chẳng lẽ nó chịu đứng im để anh em mình quây qua mặt nó như vậy sao?? Xin thưa, làm gì cũng có kế hoạch hết; biết tội nó cũng đói vì lúc nào đội ra tới bãi đá, là nó đều bắt anh đội trưởng cử ra hai anh em đi qua đội tăng gia để đào khoai lang, khoai mì, bắp về nấu cho chúng nó ăn. Thế là, nắm bắt cơ hội này, anh em bèn chọn sẵn hai anh giỏi kể chuyện (*phần lớn là anh em lớn tuổi tình nguyện*) để mỗi sáng, khi ra tới bãi đá là sẽ nhận làm anh nuôi phục vụ chúng vừa ăn uống, điều đóm vừa nghe kể chuyện truyền bá nọc độc Mỹ Ngụy cho chúng nó nghe.

Cả đời tội nó bị nhồi sọ tuyên truyền nào biết gì đâu... giờ biết được cái hay của một nền văn hóa tự do miền Nam (*đủ thứ truyện*) nên mê tí thò lò nằm nghỉ miết trong hang đá mà hưởng thụ, tội gì phải ra đứng phơi nắng cho cực tằm thân trong khi tên cán bộ quản giáo thì được thoải mái ngồi nghỉ mát trong nhà Lô (*đây cũng là khía cạnh mà anh em triệt để lợi dụng để khai thác tới đa sự ganh ăn ghét ở của bọn chúng với nhau*). Vậy là anh em mình cứ ngoài này thoải mái diễn tuồng. Anh Đội Trưởng chỉ việc đứng canh, hễ thấy hai tên coi tù trong hang dợm bước ra là báo động cho anh em ai vào việc nẩy lạng xăng tới lui, cực nhọc đập đá cho có tiếng vang... Tôi và anh Lợi thường hay phụ trách việc đập đá, một thì nhường anh em khác thay thế.

Ăn uống thiếu thốn lại mất ngủ thường xuyên vì đói, vì lũ rệp muỗi cứ luôn cắn chích, tấn công liên tục lúc đêm về; nên chỉ đập ba, bốn búa là xây xẩm mặt mày muốn xỉu. Anh Lợi là người thuộc lâu Truyện Kiều nên hể ngưng tay nghỉ ngơi là anh đọc và dẫn giải cho anh em nghe như là để ôn lại những gì của văn học ngày xưa đã được học. Không biết bây giờ anh còn nhớ nữa không?!

Tên Điền quản giáo mới, lấy làm lạ là tại sao đội không bao giờ hoàn thành chỉ tiêu mà bây giờ lại báo cáo là làm xong và còn đủ vượt chỉ tiêu nên nó nghỉ ngơi và bắt đầu rình... Hắn đi vòng qua ngõ đội rau và lần theo vách đá dựng đứng khuất phía sau bãi đá. Anh em mình đâu ngờ cú rình mò này của nó. Toán canh chừng chỉ canh chừng con đường mà đội tuần tra thường xuyên đi lại trước mặt bãi đá chớ không hề nghĩ là nó sẽ đi lối này vì rất khó đi nên ý y không đề phòng.

Thế là mảnh của anh em mình bị nó phát hiện, bắt tại trận... và nó mừng rỡ, vừa nhào ra vừa la: *“náo...náo...các anh dám qua mặt lòng gạt Trại như thế à!!!”*.

Không dừng lại ở đó, nó nhảy lên bề mặt của đồng đá mà anh em đã chắt chùng lên theo kiểu cất nhà lầu.

Phiến đá đập bề ra thì cạnh của nó rất mỏng, chỉ có lần lần vào trong là dày dần lên; nhưng vì anh em chắt gá lên mà không có bỏ thêm thứ gì lên trên nên nó không bị ảnh hưởng gì; nay tên quản giao làm tàng nhào lên đứng và còn dậm chân nghiền răng rửa xả anh em: *"các anh cất chuồng heo như thế này để qua mặt Trại, qua mặt chúng tôi à!"* Nực cười! Miền Nam sung túc dư dã nên cách diễn đạt cũng đầy phóng khoáng sang giàu **"cất nhà lầu"**. Trong khi đỉnh cao nhân loại thì nghèo đói bần cùng nên chữ dùng cũng thấp kém, nghèo nàn... **"cất chuồng heo"**.

Thiên bất dung gian! Mặt phẳng phiến đá khi không bị dẫm đập, chịu sao nổi nên xập xuống, chân nó vì mang dép râu nên bị mép đá bén cắt đứt chảy máu đầm đề; nó lòng lộn lên: *"náo..náo! Anh đội trưởng đâu! Trưa nay đội không được về trại ăn trưa, phạt ở lại làm cho đến tối, chùng nào tôi cho phép mới được về"*. Và rồi nó cà nhắc cà nhắc đi về trại để băng bó trong khi anh em mình cười vui hí hả vì được xem một màn kịch thị uy lẫm nhách không giống ai.

Anh em mình bị đói quen rồi, bao tử teo tóp lại rồi nên có nhịn không ăn trưa bằng mấy củ khoai sùng, sơ sượng cũng đâu có sao, tối về ăn thành hai phần cũng được thôi; không nghĩa lý gì hết. Nhưng tụi nó thì không nhịn được, vì đã có tù làm nuôi mập thây ra rồi; nên sáng hôm sau, khi ra tới bãi đá là nó bắt đội trưởng cử hai người đi lấy khoai về nấu cho nó ăn. Hai anh nuôi bắt đắc dĩ dò hỏi nó mới biết là tụi nó ăn chung mâm bốn người, đến giờ ăn mà không về, thì những thằng về ăn trước sẽ xơi hết không chừa nên nó bị đói...

Từ đó, nó không còn dám bắt anh em làm đến tối mịt mới cho về mà phải cho anh em về đúng giờ quy định. Và thế là mặc nhiên nó chấp nhận một luật bất thành văn là, việc anh em mình làm thì cứ làm miễn đừng để nó bị Trại khiển phạt; cứ báo cáo đủ chỉ tiêu và nó cũng báo cáo lên trại như vậy và nó thì cứ ở miết trong nhà Lô mà không hề bước chân ra khỏi nhà Lô để đi kiểm soát việc đập đá của anh em.

Trại được báo cáo là đội nổi loạn khó trị này, giờ đã tích cực lao động và không có biểu hiện chống đối nào; đã vậy luôn làm đủ, vượt chỉ tiêu nên không đầy ba, bốn tháng sau gì đó, khi về nắm chức quản giáo đội thay cho tên cán bộ Nhí; cán bộ Điền được Trại cho lên Thượng Sĩ. Như vậy là cấp bậc của tên quản giáo Điền là do anh em mình gán cho nó. Điều này làm cho tên Lý càng thù ghét đội thêm lên và tìm mọi cách để hại đội cũng như hạ bệ tên Điền hầu nắm lại chức quản giáo Đội 15.

Chuyện đấu tranh chống và làm thay đổi nội quy Trại 6 của Đội 15 Đập Đá Lò Vôi, còn nhiều tình tiết hấp dẫn mà không ai có thể ngờ được; tuy nhiên vì quá dài nên tôi mạn phép tóm gọn ở đây,

Bây giờ xin nói về chiến thắng ngoạn mục mà không có Trại nào, Đội nào trong "tù cs" làm được như Đội 15 Đập Đá Lò Vôi Trại 6 Nghệ Tĩnh này:

Sau khi thống trị bãi đá và làm cho tên quản giáo Điền phải chấp nhận thỏa hiệp, không dám bước ra ngoài bãi đá để kiểm soát, mà bỏ mặc cho anh em mình muốn làm gì thì làm, miễn sao cuối ngày cứ báo cáo hoàn thành chỉ tiêu để nó không bị phạt và giữ yên chức quản giáo đội; còn hai tên công an canh tù thì coi như lúc nào cũng bị nhốt kín trong hang đá để hưởng thụ. Anh em tiến tới bước nữa là tổ chức cho các anh em có thăm nuôi được gặp mặt Vợ Con, người Mẹ của mình ngay tại bãi đá:

1/ Người đầu tiên là Lâm Ngọc Chiêu (LLDB). Thấy anh ra gặp vợ đi thăm nuôi về, mặt có vẻ bí xị, buồn xo; anh em mới hỏi: *"Ủa sao mới gặp được vợ vô lại có vẻ buồn dữ vậy!?"*

Chiêu im lặng không trả lời. Anh em mới hỏi: *"muốn gặp mặt vợ ở ngoài bãi đá không?"*. *"Làm sao gặp!"* Chiêu hỏi lại.

Anh em nói: *"thì nhờ người ngày mai ra gặp mặt vợ con nói dùm với vợ anh là: "cứ nhắm ngọn núi đá giả bộ như đi nhìn ngắm cảnh vật, rồi cứ đi vòng vòng, lần tới núi đá. Anh em sẽ canh cho anh gặp chớ gì đâu"*.

Mấy bà Vợ đi thăm nuôi chồng luôn chờ đợi nhau để đi về chung cho an toàn, nên chuyện vợ anh Chiêu đi gặp anh ở bãi đá quá dễ dàng; có điều là dám đi hay không mà thôi. Và vợ anh Chiêu đi thật. Quá nể luôn! Tình yêu đúng là không có gì cản nổi!! Và rồi anh chị đã gặp nhau an toàn gần cả ngày trời ở bãi đá dưới sự canh chừng giúp đỡ của anh em đội đập đá. Và chuyện này đã làm nảy sinh câu chọc gheo trong Đội 15 cho quên đời tù là: *"thằng Chiêu nó nói là thấy vợ ra thăm, mặt cái quần lãnh đen láng o...nên anh em động lòng tổ chức cho nó được gặp vợ nhà cho thỏa lòng mong nhớ"*.

Chiêu hả! Có đọc đoạn này cũng đừng trách Lê Anh Thượng này xạo sự nhen huynh. Tôi không chế ra điều này đâu! Anh em có nói vậy cũng chỉ là để tìm niềm vui cho quên đời tù... Dù sao anh cũng còn có người thăm nuôi, còn tôi con Bà Phước hoàn toàn vì: *"người yêu thì tôi đã nhắn về, xin em hãy quên tôi và nếu thấy ai thương mà kết hợp được thì hãy tiến tới; vì tôi không biết có còn sống để về trong cái Mùa Hè Đỏ Lửa này không, dưới trời mưa bom bão đạn của cs; khi mà đạn tránh mình chớ mình tránh đạn được đâu!"*.

Ô hình chữ nhật trong vòng tròn đỏ là toàn bộ Trại 6. Ngay đầu chấm màu đen ở trong vòng tròn đỏ, là nhà giam Đội 15 Đập Đá (mái nhà xưa). Vệt xanh dài bên trái chữ "ao tắm" trong vòng tròn đỏ là bức tường trại giam. Giữa bức tường trại giam và Ao tắm là con đường mà Đội 15 thường đi và về khi đi lao động, và Mả của c/h Tùng đã đi để ra thăm con ở bãi đá. Con đường ngoằn ngoèo màu vàng là con đường mà vợ c/h Chiêu đi bọc vòng để thăm Chiêu, vì là chuyến đi đầu tiên

nên phải đi như vậy cho an toàn. (Hình do c/h Nguyễn Thanh Vân cung cấp).

2/ Người thứ hai là anh Hòa (*Xả Trường miền Tây*). Ngày xưa, ở miền Tây mà lên Saigon, vô Trung Tâm Huấn Luyện Quang Trung để thăm là cũng trần thân khoai củ rồi; chớ đừng nói chi ra thăm chồng đóng quân ở miền Trung. Bây giờ lại khăn gói quà cáp ra tận miền Bắc cs, ại còn phải đi vào rừng sâu núi thẳm nữa thì gian khổ, nguy nan cỡ nào, thế mà vẫn đi; cho nên anh em lại giúp anh Hòa thôi. Và cũng như anh Chiêu, vợ chồng anh Hòa được gặp nhau ở bãi đá dưới sự canh chừng giúp đỡ của anh em.

3/ Người thứ ba là C/u Ngô thanh Tùng (BDQ). Vừa ra trường TĐ là bị bắt làm tù binh cuối năm 1973(?), bị dẫn đi theo đường mòn HCM ra Bắc giam giữ; trận đánh nào thì tôi không nhớ. Hiện Tùng ở Nam Cali [*nghe anh em cho biết, Tùng có thời gian làm Tổng Thư Ký cho Chính Phủ NHC (?)*]. Gia đình đã lập bàn thờ và đã nhận tiền tử tuất.

Nhóm tù binh bị bắt trước 1975, được đưa về giam ở trại 6 Nghệ Tĩnh chung với anh em mình có ba người là: C/u Tùng (BDQ), Rạng (binh nhì BB), Long (binh nhất, BB). Và Tùng về Đội 15 Đập Đá,

Khi nhận được giấy báo cho thăm nuôi. Má Tùng và em gái vội vàng đi ngay ra Bắc để thăm Tùng. Tình thương của người mẹ quả lớn lao, nên vừa ra tới trại; được gặp con xong là hôm sau, hai mẹ con đi thẳng ra bãi đá bằng con đường ngắn nhất, cập theo bờ tường trại giam là con đường mà Đội 15 thường đi về mỗi ngày lao động chớ không đi vòng như vợ anh Chiêu, vợ anh Hòa mà không hề sợ hãi gì hết.

Tội nghiệp và thấy thương cho Tùng, còn trẻ măng và đẹp trai nữa, tuổi đời chưa tới hai mươi mà đã bị giam giữ mút mùa lệ thủy, lâu dài như vậy; cho nên lâu lâu, đang lao động là Tùng ngưng làm và nhìn lên trời mà nói như hát: “*Mẹ ơi! Con nhớ Mẹ, nhớ gia đình! Bao giờ con mới được gặp lại Mẹ đây?!*”. Anh em nói khẽ với nhau: *Thằng Tùng nó từng từng như vậy là nó “mát giây thùng” rồi!*”. Thưa quý vị, khi ngồi viết đến đây là tôi ứa nước mắt vì thương cho cuộc đời còn quá trẻ của Tùng và cho những người lính miền Nam VNCH. Chúng tôi dù sao cũng bảy tám năm lăn lộn chiến trường, còn Tùng vừa mới ra trường...

Mẹ và em gái còn đang xa là Tùng đã chạy nhào ra để ôm Mẹ, vừa chạy vừa kêu: “*Mẹ...mẹ...*”, nước mắt tuôn rơi. Mẹ Tùng và em gái cũng vậy. Thấy vậy, để tránh cho cảm xúc lớn làm mất đi niềm vui hạnh ngộ không ngờ được như vậy, nên tôi lên tiếng chọc ghẹo và Phó Đức Thành hòa theo: “*Má! Má con là Thượng nè! Con là Thành nè! Tụi con chưa có vợ! Má nhớ con nhen! Đừng tin thằng này, nó có vợ rồi đó Má*”. Làm Má Tùng cũng vừa vui vừa cười: “*nhớ...nhớ hết!*”. Còn cô em gái Tùng thì vừa cười cười trong sự bẽn lẽn vừa cúi mặt.

Thật không có gì để diễn tả được hết niềm vui gia đình Tùng và cũng là của tất cả anh em chúng tôi trong ngày hôm đó. Chúng tôi ồn ào như vỡ chợ như vậy mà không sợ gì hết và thật sự cũng không có một tên công an nào xuất hiện để làm khó dễ hay bắt bớ một ai hết; ngay cả tên ngồi trên chòi cao canh gác cũng

không có hành động báo động gì hết; điều này cho thấy, tụi nó đã bị anh em mình khống chế, mua chuộc và chúng ta đã đánh thắng nó ngay trên trận địa (Trại 6) của chúng nó và ngay tại hang ổ vùng Thanh Nghệ Tĩnh của chúng nó, nơi mà chúng luôn luôn ca ngợi là cái nôi của cất mệnh...

Còn nhiều chuyện hy hữu nữa mà khi biết được, sẽ không ai tin là Đội 15 Đập Đá Lò Vôi Trại 6 Nghệ Tĩnh lại có thể làm được như vậy.

Hoàng Mai Nhất
H.O.26 Lê Anh Thượng

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/HoangMaiNhat.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VIỆT NAM VĂN HIẾN ON LINE VỚI HƠN 10200 TÁC PHẨM